

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Gaál Zsolt ügyvéd (4024 Debrecen, Piac u. 22. II/6.) által képviselt I.r. felperes neve (I.r. felperes címe) I.r., II.r. felperes neve (II.rendű felperes címe) II.r., III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) III.r., IV.rendű felperes neve (IV.rendű felperes címe) IV.r. és V.rendű felperes neve (V.r. felperes címe) V.r. felpereseknek -, a Dr. Lőrincz László ügyvéd (alperes címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, igazgatósági határozatok hatályon kívül helyezése iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. november 18-án meghozott 6.G.40.197/2007/18. számú ítéletével szemben, a felperesek által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és az alperes igazgatóságának 2006. december 8-án meghozott 20/2006., 22/2006., 18/2006., 21/2006. és 19/2006. számú határozatait hatályon kívül helyezi.

Mellőzi a felperesek perköltségben történő marasztalását.

Kötelezi alperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, személyenként 70 000 - 70 000 (Hetvenezer - Hetvenezer) Ft összegű összevont első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperesek az alperes szövetkezet tagjai. Az I.r. felperes 1997. május 15. és 2006. október 16. napja között, a II.r. felperes több ciklust érintően, 2002. március 6. napjáig, a III.r. felperes pedig 1999-től 2006. október 16. napjáig az alperes igazgatóságának tagja volt. A IV.r. felperes 1997. május 15. napjától 2006. október 16. napjáig az alperes felügyelő-bizottságának volt az elnöke. Az V.r. felperes 1991-től volt tagja az alperes igazgatóságának, 1995. május 16. napjától a 2006. október 16-án történt visszahívásáig pedig az igazgatóság elnökeként önálló cégjegyzésre jogosult tisztségviselője is volt az alperesnek, illetőleg az alperessel munkaviszonyban is állt.

Az alperes igazgatósága a 2006. december 8-án meghozott, 20/2006. számú határozatával az I.r. felperest, a 22/2006. számú határozatával a II.r. felperest, a 18/2006. számú határozatával a III.r. felperest, a 21/2006. számú határozatával a IV.r. felperest és a 19/2006. számú igazgatósági határozatával az V.r. felperest a tagok sorából kizárta, azzal az indokkal, hogy a felperesek - a határozatok indokolásában részletezett cselekményeikkel

és magatartásukkal - nekik felróható módon a szövetkezet érdekeit súlyosan sértő és veszélyeztető magatartást tanúsítottak.

Az igazgatósági határozatok indokolása szerint a felperesek, mint a szövetkezet tagjai, illetőleg vezető tisztségviselői a szövetkezet vagyonát nem a tagok, hanem a saját érdekükben kívánták működtetni, illetve azt részben maguknak kívánták megszerezni, továbbá a küldöttgyűlés, valamint a közgyűlés elé elfogadásra előterjesztett határozati javaslataik is a saját érdekeiket szolgálták. A kizárások okaként a határozatok azt is megjelölték, hogy az alperes küldöttgyűlésének 1999. február 25-i határozatát a visszavásárolt üzletrészek bevonására vonatkozóan nem hajtották végre és 2000. évben ezeket az üzletrészeket is apportálták a J Kft-be olyan igazgatósági határozattal, amelynek meghozatalára nem is voltak jogosultak. A II.r. felperes kivételével kizáró okként jelölték meg azt is, hogy a szövetkezet végelszámolására, illetve részvénytársasággá alakulására a felperesek úgy tettek javaslatot, hogy az kizárólag a saját érdekeiket szolgálta volna, majd amikor ez kiderült és a tagság jelentős többsége a visszahívásukat kezdeményezte, mindent megtettek annak érdekében, hogy a tisztújításra ne kerülhessen sor. Az V.r. felperes vonatkozásában a határozat a fentiekén túl további 15 olyan okot is tartalmazott, amelyeket a munkaviszonya rendkívüli felmondással történő megszüntetésének indokaként is megjelöltek.

A felperesek a külön-külön előterjesztett keresetükben a szövetkezet tagjai sorából történt kizárásukról szóló határozatok hatályon kívül helyezését kérték, arra hivatkozással, hogy azok több okból is jogszabálysértőek voltak.

Az alperes az ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását és a felpereseknek a perköltségében való marasztalását kérte. Állította, hogy a felperesek kizárása megfelelt a jogszabályi és az alapszabályi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság az I-IV.r. felperesek keresetét egyesítette és mind ebben a perben, mind az V.r. felperes által indított perben a felperesek keresetének helyt adva hatályon kívül helyezte a sérelmezett igazgatósági határozatokat.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla mindkét ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Iránymutatásként előírta, hogy a megismételt eljárásban a felperesek kereseti állításainak figyelembevételével teljes körűen vizsgálni kell, hogy a kizárásokról rendelkező igazgatósági határozatokban a kizárás okaként megjelölt magatartások (cselekmények, mulasztások) az alperes részéről bizonyítottak-e, és ha igen, azokkal a felperesek az alperesi szövetkezet érdekeit nekik felróható módon valóban súlyosan sértették, vagy veszélyeztették-e, mivel a tag kizárására csak az ilyen magatartások szolgálhattak alapul. Az elsőfokú bíróság - valamennyi felperes által indított pert egyesítve - a megismételt eljárásban a lefolytatott bizonyítást követően meghozott ítéletében a felperesek keresetét elutasította. Az igazgatósági határozatokban felsorolt kizárási okok közül alaposnak találta azt, hogy a felperesek, mint vezető tisztségviselők az 1999. február 25-i küldöttgyűlés előkészítésekor nem megfelelő körültekintéssel jártak el, mert a meghozott határozat a visszavásárolt és bevont üzletrészek pontos értékét - a tőketartalékba helyezett összegben

belül - nem jelölte meg, és ez a probléma az apportálásra is kihatott, így a szövetkezet vagyonát a felperesek nem kezelték és védték gondosan.

Helytállónak találta az elsőfokú bíróság azt a kizárási okot is, hogy az I.r., IV.r. (helyesen: III.r.) és V.r. felperesek, mint az igazgatóság tagjai nem tettek eleget a törvényben foglalt kötelezettségüknek és soron kívül nem hívták össze a közgyűlést, amikor azt a tagok több mint 10%-a indítványozta, holott a szükséges intézkedéseket három napon belül meg kellett volna tenniük.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a tagkizárást a határozatoknak az az indoka is megalapozta, hogy (a csak 2002 március 6.napjáig igazgatósági tag II.r. felperes kivételével) az I.r. és a III-V.r. felperesek kompromisszumkészségének hiánya miatt nem került elfogadásra a szövetkezet 2005. évi éves beszámolója és az egyéb törvényi kötelezettségek teljesítésére is késedelmesen került sor. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ez a kizárási ok a felügyelő-bizottsági elnök IV.r. felperes tekintetében is megállapítható volt, mert neki is módja lett volna arra, hogy az igazgatóságot felhívja a jogszabályoknak megfelelő eljárásra, amellet, hogy a tisztsége alapján a közgyűlés összehívására is jogosult lett volna.

Az V.r. felperes kizárásának a rá vonatkozó határozatban megjelölt további 15 kizárási oka közül az elsőfokú bíróság csak azt tartotta alaposnak, amely szerint a szükséges számú tagok kezdeményezése ellenére nem hívta össze a közgyűlést a 2005.évi beszámoló elfogadására, holott azt soron kívül meg kellett volna tennie.

Az ítélet ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatásával a tagkizárást kimondó határozatok hatályon kívül helyezését és az alperes perköltség megfizetésére történő kötelezését kérték. Kiemelték, hogy a IV.r. felperesnek mint a felügyelő-bizottság elnökének a többi felperestől eltérő volt a felelőssége, mivel eltérőek voltak a lehetőségei is. Állították, hogy az 1999. február 25-én meghozott küldöttgyűlési határozat végrehajtása megtörtént. Azzal összefüggésben a szövetkezet érdekét felróható módon nem sértették, nem veszélyeztették. Hangsúlyozták, hogy tévedésből került a határozatba az a kitétel, hogy a visszavásárolt üzletrészek is bevonásra kerülnek, az ugyanis csak az át nem vett, illetve az ismeretlen helyen tartózkodó tulajdonosok üzletrészeinek a bevonására vonatkozott. Álláspontjuk szerint a tévedést támasztja alá az is, hogy a határozathozatalt előkészítő igazgatósági ülésen is csak az utóbbi üzletrészek bevonásáról volt szó. A jegyzett tőke leszállításának könyvelése, valamint az összeg tőketartalékba-helyezése is azt igazolja, hogy a visszavásárolt üzletrészek megmaradtak a szövetkezet tulajdonában és azok tekintetében került sor az apportálásra. Elismerték, hogy a Dr. K.L. által fogalmazott határozati javaslat valóban pontatlan, illetve ellentmondó volt, azonban - álláspontjuk szerint - abban őket felróhatóság nem terheli. Hivatkoztak arra, hogy a kizárásuk előtt hét évvel történt események kapcsán már érdekmulás következett be, hiszen a tagok előtt korábban is nyilvánvaló volt az apportálás ténye. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében elmulasztotta annak indokolását, hogy konkrétan miben állt az egyes felperesek felróható magatartása, illetőleg azokkal összefüggésben miben nyilvánult meg az alperesi szövetkezet érdekeinek sérelme, vagy a működésének valós és súlyos veszélyeztetése. Álláspontjuk szerint téves volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, hogy a szövetkezet tényleges vagyonának összetétele nem az alapszabály módosításának felel meg, hiszen maga az alperes sem hivatkozott arra, hogy nem állapítható meg pontosan a

szövetkezetnél ténylegesen meglévő üzletrészek száma. Hivatkoztak továbbá arra, hogy a IV.r. felperes e határozat előkészítésével, illetve végrehajtásával nem foglalkozott. A közgyűlés soron kívüli összehívásának elmulasztását illetően előadták, hogy csak az V.r. felperesnek, mint az igazgatóság elnökének volt kötelessége a szükséges intézkedések megtétele, a többi felperesnek nem. A soronkívüliség szabályait az V.r. felperes betartotta, az pedig nem róható fel vele szemben, hogy a 2005. szeptember 19-i igazgatósági ülés nem volt határozatképes. A 12 részközgyűlés technikai lebonyolításával összefüggésben az igazgatósági döntést megelőzően számos egyeztetési problémát kellett megoldani. A tagi kezdeményezés több olyan kérdést is érintett, amelyre vonatkozóan az igazgatóságnak is állásfoglalást kellett kialakítania, mivel a küldöttek lemondásával, vagy visszahívásával kapcsolatos jogintézményt sem a törvény, sem az alapszabály nem szabályozta. Vitatták, hogy a szövetkezet érdekei súlyosan sérültek volna amiatt, hogy adott esetben a részközgyűlések egy héttel, vagy tíz nappal később kerültek megtartásra. Megítélésük szerint ezzel a feladattal kapcsolatban a IV.r. felperesnek nem is volt intézkedési kötelezettsége, mert az igazgatóság azokat megtette. A felperesek nem találták elfogadhatónak a kompromisszumkészségük hiánya miatti kizárásra vonatkozó ítéleti megállapítást sem. Álláspontjuk szerint a küldöttgyűlés összehívására módja lett volna a 2005. december 30. napján meghozott határozat után megválasztott új igazgatóságnak is, amely 2006. március 10. napjára ismételten össze is hívott egy küldöttgyűlést, ahol a korábbi döntések megerősítésére került sor. Azonban 2006. májusában, a beszámoló elfogadásának idején nemcsak az volt vitatott, hogy érvényes volt-e az újonnan megválasztott igazgatóság megválasztására vonatkozó határozat, hanem az is, hogy a szövetkezetnél kik voltak küldöttnek tekinthetők, márpedig az éves beszámoló elfogadása a küldöttgyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozott.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felpereseknek a másodfokú költségei megtérítésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése a tagkizárás alapjául elfogadott okok tekintetében mind a tényállás megállapítását, mind a jogi következtetéseit illetően megalapozott volt. Kifejtette, hogy az alperes nyilvántartása különbséget tesz a visszavásárolt, az át nem vett, valamint az elérhetetlenné vált tagok üzletrészei között, így a küldöttgyűlés által elhatározott alapszabály-módosítás nem került végrehajtásra, az üzletrészek bevonása nem történt meg. Állította, hogy a tagság széles köre az üzletrészekkel kapcsolatosan kizárólag arról értesülhetett, hogy elővételi jogával élve vásárolhat a J Kft-be apportált üzletrészekből, de az a körülmény, hogy a vezetés nem hajtotta végre a küldöttgyűlési határozatot, kétséget kizáróan csak az igazságügyi könyvszakértő által került megállapításra, így az érdekmúlás nem következhetett be, illetőleg nem állapítható meg.

Az alperes helytállónak találta az elsőfokú bíróság érveit a közgyűlés összehívására vonatkozó szabályok be nem tartása tekintetében, valamint a kompromisszumkészség hiányával összefüggésben is, mivel a küldöttek személye körül kialakult vitás helyzetben a felperesek nem fogadták el az új vezetőség javaslatát arra, hogy együttesen biztosítsák a szövetkezet működésének feltételeit, illetve együttesen intézkedjenek a mérleget elfogadó küldöttgyűlés összehívásáról.

Mindemellett az alperes utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel ellentétben - álláspontja szerint - alapos volt a végelszámolás kezdeményezésével kapcsolatos kizárási ok is.

A felek a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítéletábra a felperesek fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Az alperes sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem nyújtott be az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása ellen. Ezért a másodfokú bíróság megállapítása szerint tudomásul vette, hogy az igazgatósági határozatokban részletezett kizárási okok egy része alaptalannak bizonyult. Erre a körülményre tekintettel a másodfokú bíróság a végelszámolás kezdeményezésével kapcsolatos kizárási ok alaposságát nem vizsgál(hat)ta, az elsőfokú bíróság ítéletét tehát a felperesek fellebbezése alapján csak az elsőfokú bíróság által alaposnak talált - részükről sérelmezett - kizárási okokra vonatkozó megállapítások és az azokra alapozott jogi következtetések helyessége tárgyában bírálta felül.

Az ítéletábra mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a következőes bírósági gyakorlat szerint a szövetkezetnek a tagját kizáró határozata - ha az annak indokolásában felsorolt kizárási okok legalább egyike fennáll - hatályos, függetlenül attól, hogy a további kizárási okokra vonatkozó hivatkozás téves volt (BH.1999.466.).

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglalt feladat-meghatározást és iránymutatást maradéktalanul betartva, gondosan vizsgálta a felperesekkel szembeni kizárási valamennyi okának alaposságát és azokról érdemben állást is foglalt. A felperesek keresetének elbírálásához szükséges jelentős tényeket illetően tehát a tényállást teljes körűen feltárta, az abból levont ténybeli és jogi következtetései azonban a fellebbezéssel érintett részben tévesek voltak.

Az alperes szövetkezet 1999. február 25-én megtartott küldöttgyűlési jegyzőkönyve 1. számú mellékletét képező alapszabály módosításának végrehajtásával összefüggésben helytálló volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a módosítás tervezetének megszövegezésekor nagyobb körülményekkel kellett volna az igazgatósági tagoknak eljárniuk és ebben a körben az ítéletábra azt a megállapítást is alaposnak találta, hogy a IV.r. felperesnek mint a felügyelő bizottság elnökének a jelen ügyben még alkalmazandó, „A szövetkezetekről” szóló, 1992. évi I. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 31.§ (1) bekezdésében szabályozott, a szövetkezet egész tevékenységére kiterjedő folyamatos ellenőrzési tevékenységének érintenie kellett volna a hivatkozott határozat előkészítését és végrehajtását is, hiszen a felügyelő bizottság feladata a tagok érdekei képviseletének az ellátása.

Helyes volt az elsőfokú bíróság megállapítása abban a tekintetben is, hogy a perbeli esetben az érdekmúlás nem volt megállapítható, mivel a határozat végrehajtásának elmaradásáról az alperes csak az iratok átadását követően szerzett tudomást. Kiemeli ugyanakkor az ítéletábra, hogy az Sztv. 50.§ (1) bekezdésének a) pontja szerinti feltételek

esetében a szövetkezet érdekét súlyosan sértő, vagy veszélyeztető magatartásnak a tanúsítása időpontjában kell jelentősnek, valósnak és reálisnak lennie, amelynek ki kell hatnia a szövetkezet jövőbeni működésére, céljának elérésére nézve. A kizárás alapjaként megjelölt magatartás értékelése ezért mindig csak egyedileg, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható tények, körülmények ismeretében lehetséges.

A perbeli esetben azonban az elsőfokú bíróság - az ítéletábra megállapítása szerint - nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy az alperes állított érdeksérelmét a felpereseknek felrótt tevékenységek és mulasztások időpontjában fennállott helyzet, illetőleg körülmények figyelembevételével kellett volna megítélni, és annak sem, hogy a hivatkozott tevékenységek és mulasztások mennyiben hatottak ki az alperes szövetkezet későbbi működésére. Ezzel összefüggésben ugyanis az időmúlásának már jelentősége van. Azt pedig, hogy a felperesek terhére rótt mulasztások, illetőleg tevékenységek azok elkövetésekor nem sértették súlyosan, illetőleg nem veszélyeztették a szövetkezet működését, önmagában az a körülmény igazolja, hogy az alperes a nem kellő körültekintéssel megszövegezett határozat meghozatalát, illetőleg az érintett apportálást követően több éven át zavartalanul és veszélyeztetettség nélkül eredményesen működött. A másodfokú bíróság e körben nagyobb súllyal vette figyelembe L.F.né szakértőnek a 2008. október 28-án tartott tárgyaláson tett azt a nyilatkozatát, amely szerint ő csak a könyvelési bizonylat és a határozat szövege alapján tudta megállapítani, hogy a visszavásárolt üzletrészek bevonásáról is rendelkeztek. Nem tartotta azonban kizártnak a felpereseknek azt az előadását, miszerint csak az át nem vett, illetve az elérhetetlen tagok üzletrészei kerültek bevonásra, a hiányzó

1 589 000 Ft pedig a kerekítések miatti korrigálás érdekében kerülhetett a törzstőke-leszállításban feltüntetésre. Erre tekintettel az ítéletábra megállapítása szerint az a körülmény, hogy a felperesek a kizárásuk előtt 7 évvel meghozott határozat szövegezésének téves voltát nem tudták bizonyítani, az egyéb körülményeket is figyelembe véve nem szolgálhatott alapul annak a következtetésnek a levonására, hogy a felperesek az elsőfokú bíróság ítéletében a terhükre megállapított és értékelt tevékenységükkel az alperes szövetkezet érdekeit súlyosan sértő, felróható magatartást tanúsítottak. A másodfokú bíróság megállapítása szerint az üzletrészek és az apportálás kérdéskörével összefüggésben az elsőfokú bíróság azt sem vette kellő súllyal figyelembe - bár az ítéletében más kizárási okok alaptalanságának megállapítása kapcsán részletesen kifejtette -, hogy az érintett időszakban a szövetkezeti törvény, illetőleg az azzal összefüggő egyéb ágazati jogszabályok módosítása az üzletrészek sorsára is kihatóan napirenden volt, a tervezett változtatásokat illetően azonban többféle elképzelés is létezett. A változás alatt álló jogszabályi környezetre és az ahhoz kapcsolódó, a szövetkezetek működését előre nem láthatóan befolyásoló helyzetre figyelemmel pedig utólag megalapozottan már nem állapítható meg az, hogy az 1999. február 25-i küldöttgyűlésen hozott alapszabály-módosítás végrehajtásának elmaradása, az apportálás és a felperesek 2001. novemberi üzletrészvásárlásai között olyan kapcsolat valóban fennáll-e, amelyből arra lehet (és kell) következtetni, hogy a felperesek a saját érdekeiket helyezték a szövetkezet érdekei elé.

A közgyűlés soron kívüli összehívásával összefüggésben pedig az ítéletábra arra mutat rá, hogy a kizárási okok vizsgálatakor értelemszerűen arra is figyelemmel kellett lenni, hogy az érintett tag milyen minőségben végzett tevékenységére alapozták a kizárását. Az elsőfokú

bíróság helyesen vizsgálta személyenként, hogy a vezető tisztségviselő felperesek terhére rótt magatartások a tagként való kizárásukat is megalapozhatták-e. A Legfelsőbb Bíróságnak a társasági jogi perekben kialakított, azonban a szövetkezeti tagok kizárása esetén is irányadónak tekintett gyakorlata szerint ugyanis a tag kizárását megalapozó okok vizsgálatakor alapvető jelentősége van annak, hogy az érintett személy a terhére rótt cselekményeket, illetve mulasztásokat vezető tisztségviselőként végzett tevékenységével összefüggésben követette-e el, vagy azok kizárólag a tagsági jogviszonyához kötődtek-e (Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.30.087/2009/4. számú eseti határozata).

A közgyűlés összehívásának nem soron kívüli módon való intézése pedig - amelyet egyébként az ítéletábra megállapítása szerint helyesen állapított meg az elsőfokú bíróság - a felpereseknek nem a szövetkezeti tagsági jogviszonyához kötődő kötelezettségszegésével, illetve mulasztásával, hanem kifejezetten a vezető tisztségviselői kötelezettségével függött össze, ezért az a felperesek szövetkezetből való kizárásának alapjául nem szolgálhatott. Az I.r., III.r. és V.r. felperesek magatartása tehát - figyelembe véve azt is, hogy a cégbíróság időközben felhívta az igazgatóságot a soron kívüli eljárás betartására - nem valósított meg olyan tagi kötelezettségszegést, amely a szövetkezet tagjai köréből történő kizárásukat (is) maga után vonhatná, amellet, hogy e magatartásuk miatt őket a vezetői tisztségükből is visszahívták.

Az ítéletábra megállapítása szerint a felperesek kompromisszumkésztségének hiánya a 2005. évre vonatkozó beszámoló elfogadásával összefüggésben ugyancsak nem minősíthető olyan tagi magatartásnak, amely megvalósítaná az Sztv. 50.§ (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltételeket. Tényként állapítható meg ugyanis a perbeli adatok alapján, hogy 2005. év végére a szövetkezet tagjai között olyan belső viták alakultak ki, amelyek a két táborra szakadt tagság és a megválasztott tisztségviselők harmonikus együttműködését nem tették lehetővé. Az így kialakult helyzetet tükrözik a jelen per irataihoz csatolt perekben megállapított események és a kialakult jogvitára vonatkozóan meghozott bírósági ítéletek is, amelyekre tekintettel az I.r., III.r., IV.r és V.r. felperesek terhére a kompromisszumkésztség és az együttműködés hiánya olyan súllyal nem állapítható meg, amely a tagok köréből való kizárásukat megalapozhatná.

E körben az ítéletábra értékelte azt is, hogy a tagság egy része a törvényes utat választva a cégbírósághoz fordult a 2005. évi beszámoló elfogadására vonatkozó közgyűlés összehívása érdekében, amely kérelmet a cégbíróság teljesített is. Ezért az érintett felperesek kifogásolt magatartása a szövetkezet érdekeit súlyosan nem sértette és nem veszélyeztette.

Az V.r. felperes tekintetében az elsőfokú bíróság a kizárására vonatkozó, a határozatban megjelölt további 15 okból egyet talált alaposnak, amellyel a másodfokú bíróság - a fent írt okok miatt - nem értett egyet.

Ezért a Debreceni Ítéletábra a megismételt eljárásban beszerzett további adatok, bizonyítékok értékelése és mérlegelése alapján - az elsőfokú bíróságtól eltérően - arra a meggyőződésre jutott, hogy a felpereseknek a szövetkezet tagjai sorából történő kizárását azok az indokok sem alapozták meg, amelyeket az elsőfokú bíróság az ítéletében a kizárás közös, illetőleg csak az V.r. felperes kizárását megalapozó indokokként megállapított.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a felperesek kizárását kimondó igazgatósági határozatokat hatályon kívül helyezte.

Az alperes teljes pervesztességére figyelemmel a Debreceni Ítéletábra a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján mellőzte a felpereseknek az alperes javára perköltség fizetésére kötelezését, ugyanakkor kötelezte az alperest a felperesek javára az általuk lerótt kereseti illetékekből, a fellebbezési illetékekből, valamint „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3.§ (3) bekezdésében és 4/A.§-ában meghatározott összegű elsőfokú ügyvédi munkadíjakból, továbbá a hatályon kívül helyező végzésben megállapított költség arányos részéből álló elsőfokú, valamint a R.§ 3.§ (3) és (5) bekezdései és a 4/A.§ szerint megállapított másodfokú eljárásbeli ügyvédi munkadíjból eredő, személyenként és összevontan megállapított perköltségeik megfizetésére.

A pervesztés alperes pedig a perben felmerült saját költségeit - köztük az elsőfokú eljárásban előlegezett szakértői díjat is - maga köteles viselni a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2009. december 15.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelűl:

-kiadó-